

Donec perficiam. Fins aconseguir-ho!

written by Francesc Xavier Hernández | 19 de setembre de 2016
En llengua llatina *Donec perficiam* vol dir “Fins aconseguir-ho” i aquesta frase, durant la Guerra de Successió, esdevingué el lema del Regiment de les Reials Guàrdies Catalanes, els soldats encarregats de la custòdia de Carles III i Elisabeth de Brunswick, els darrers reis constitucionals de Catalunya.

Donec perficiam era doncs una consigna de guerra i volia manifestar la necessitat de perseverar en l'esforç, i en el combat, fins aconseguir la victòria.

La nostra gent del 1714 va lluitar en defensa de les Constitucions de Catalunya, el nervi de la nació, allò que els identificava com a catalans: les lleis de la terra heretades i construïdes al llarg de segles, les que garantien les seves llibertats. I també lluitaven en defensa del règim constitucional parlamentari que havia fet possible el desenvolupament d'aquestes lleis. Gràcies a les darreres Constitucions, establertes per Carles III a les Corts del 1706, els catalans es podien comptar entre la gent més lliure d'Europa.

Defensar les Constitucions era defensar la terra, la seva cultura i la seva llengua, perquè la nació es fonamentava en les lleis pròpies, i en les institucions participatives que les elaboraven i executaven: el Parlament, és a dir les Corts Catalanes i la Generalitat. En el context de la Guerra de Successió Felip V, el rei Borbó d'Espanya, el màxim representant de la barbàrie absolutista, estava disposat a imposar un règim tirànic i a destruir Catalunya derogant les seves Constitucions i Institucions. Hom sabia que la victòria del Borbó comportaria el saqueig del país, la repressió i violència contra les persones, i la destrucció de la cultura i

la llengua. Per tant, l'esforç per la victòria havia de ser sostingut i constant: "Fins aconseguir-ho" *Donec perficiam*.

Però la nostra gent del segle XVIII també lluitava en favor d'un marc econòmic que afavorís el progrés i el benestar social. Els catalans i les catalanes treballaven dur, en el camp i en la manufactura, i impulsant el comerç terrestre i marítim, amb la seguretat que el treball, entès com a valor fonamental, i la producció i la promoció econòmica, afavorien el progrés social, el benestar, el desenvolupament i la felicitat de les persones.

No es d'estranyar que en el context de la Guerra de Successió els catalans fessin front comú amb Anglaterra i Holanda, països de cultura parlamentària i partidaris del progrés en base al desenvolupament del comerç i la indústria. Com també van lluitar al costat de la monarquia benvolent dels Àustries, respectuosa amb les tradicions parlamentàries de la terra. Els catalans van estar allà on tocava, al costat de l'Europa de progrés plantant cara a les monarquies totalitàries.

Ja sabem, però, com va acabar aquella guerra, i ho sabem perquè ja portem més de 300 anys de derrota. La victòria borbònica va acabar amb els sistemes polítics de Catalunya, València i Mallorca, i també d'Aragó. Els recursos i riqueses d'aquests territoris, a partir d'un omnímode sistema de depredació fiscal, es van utilitzar per mantenir un nou Estat parasitari vertebrat per la Cort de Madrid, i aquest sistema injust i obsolet s'ha perpetuat fins els nostres dies.

Tanmateix la derrota del 1714-1715 està del tot present en la nostra quotidianitat, perquè aquest país necessita recuperar el seu Estat, aquest país necessita fer la seva pròpia llei per tal de facilitar governances en favor de la llibertat, per promocionar la nostra llengua i la nostra cultura, i ha de recuperar el control sobre els seus recursos per garantir el progrés social i el benestar de les persones.

No us càpiga dubte que el parasitari Estat espanyol, dissenyat per l'absolutisme Borbó, i perfeccionat pel Franquisme i el postfranquisme continua vigent. L'Estat espanyol tenalla la nostra cultura, minoritza la nostra llengua, continua posant traves a la nostra llibertat política, i depreda la nostra economia per sadollar un model d'Estat inviable, injust, miserable i ruïnós al servei de lladres, aprofitats i corruptes.

Però nosaltres estem aquí perquè, malgrat la derrota, la memòria de la nostra llibertat es tant gran que hem mantingut la nostra cultura i el desig de tornar a ser. En els darrers 300 anys la nostra gent mai ha acceptat la derrota, mai hem girat la cara i els intents per treure'ns del damunt les cadenes han estat constants. I si tenaç ha estat l'esforç per enfonsar-nos també ha estat tenaç la nostra voluntat de supervivència i retorn. Els catalans malgrat ésser un poble vençut i derrotat som un poble fort perquè la història de la nostra grandesa, ens empeny. Som els dipositaris d'una preciosa herència de civilització que hem de transmetre, de la millor manera possible, a les futures generacions. La cultura política parlamentària catalana ha estat sense dubte un factor important en la gènesi de la Modernitat il·lustrada i en la construcció de la cultura europea. Durant segles hem construït i ara hem de tornar a fer-ho.

I es per això que la consigna *Donec perficiam* continua essent actual i vàlida, perquè és la consigna dels combatents de la terra. No ens podem aturar. Hem d'aconseguir-ho: *Donec perficiam*. Avui, com ahir, lluïtem per la llibertat, per desenvolupar una cultura democràtica i participativa, per a que el nostre parlament tingui capacitat per fer lleis, i que ens puguem governar de conformitat amb aquestes nostres lleis. I tot això ho hem de fer per empènyer la cultura democràtica arreu i construir una humanitat solidària. Tornarem, amigues i amics, tornarem... recuperarem el nostre Estat, un estat que ajudarà a construir un món millor.

Però la nostra gent catalana d'avui, com la del segle XVIII, també lluita pel benestar, per la riquesa i la felicitat de les persones; per un desenvolupament de les activitats productives respectuós amb la terra i en un marc de justícia social. Perquè no hi haurà justícia social sense lleis justes i sense govern honrat. No hi haurà justícia social sense un Estat Català que la defensi.

Donec perficiam. Fins aconseguir-ho! Naturalment, no podem defallir. Fins la victòria. Nosaltres hem de mantenir el compromís amb la nostra gent, amb els d'ara i amb els que ens han precedit. Nosaltres actuem amb l'empenta que ens dona la memòria de les generacions que tenim al darrera, i de les lluitadores i lluitadors de la llibertat que han vingut abans que nosaltres, dels pagesos de remença, dels agermanats, dels legisladors de les Corts catalanes, dels governants de la Generalitat; de la gent de la Busca de Barcelona; de les dones del setge de 1705, dels Segadors del 1640; dels Angelets de la terra, dels Barretines, dels miquelets de la Guerra de Successió, dels defensors de la Barcelona del 1714, dels Jamancis del 1843; dels Proletaris revolucionaris del 1855; dels republicans de l'Estat Català del 1873; de les dones i els homes de la Setmana tràgica; dels proletaris de la Canadenca i del Congrés de Sants; dels republicans del 1931; dels demòcrates del 1936; dels nostres joves combatents en la batalla de l'Ebre; de totes i tots aquells que van plantar cara a la dictadura feixista; amb tots ells tenim un deute, el deute i la responsabilitat de seguir: *Donec perficiam!!*. No afluixarem... Nosaltres ni som un Estat nou ni demanem un estat Nou. Nosaltres som Estat perquè les nostres Constitucions del 1706, derogades per la força de les armes, continuen plenament vigents. **Simplement demanem la Devolució dels drets, i de l'Estat, que ens van arrabassar emprant la violència.**

Sabem que els errors, les fallides i les traïcions per part de la nostra pròpia gent han estat importants, cruels i decebedors. Al capdavall tenim cultura i actitud de poble

vençut i, com a tal dividit, instrumentalitzat i manipulat, però això ho anirem superant, i ara és moment d'empènyer, continuar empenyent per deixar pel camí llast, divisions i traïdories. Donec perficiam! Pels pares, pels avis, pels padrins, pels oncles, per tots aquells que somniaven amb la llibertat i que ja no estan entre nosaltres, els hi devem, Donec perficiam! Sí, però, sobre tot, i principalment, pels nostres fills i pels nostres descendents, per les joves generacions, és per ells que tenim el dret i el deure de deixar, com herència, un país lliure en un món millor. És el moment de la unitat, res justifica la falta d'unitat per tal d'aconseguir l'objectiu principal: la llibertat.

Mireu les construccions que ens rodegen. Quan es va construir Santa Maria del Mar, l'Estat català era un dels més poderosos d'occident, i no per la força de les armes, que també, sinó pel fet de disposar d'un sistema parlamentari participatiu capaç d'elaborar lleis justes i pel fet d'endegar activitats productives que buscaven el benestar de la gent. Quan es va farcir el fossar de les Moreres, aquest que esteu trepitjant, aquest Estat Català, aquesta formidable herència de civilització desapareixia després de 7 segles d'existència. Ara toca recuperar el que es nostre. Es hora de tornar a aixecar-nos i reprendre el camí. Sense defallir. Tornarem!

Donec perficiam!

*Parlament del 10 de setembre 2016 al Fossar de les Moreres.
Memorial 1714*